Posudek oponenta bakalářské práce
Ludmila Kavánková, Téma zahrady ve francouzském dvorském umění iluminace v období pozdního středověku, UK FHS, Praha 2007, 80 s.

Předkládaná práce obsahuje 7 kapitol a poměrně rozsáhlou obrazovou přílohu. V úvodní části autorka čtenáře seznamuje s důležitými body politického, kulturního a částečně i duchovního vývoje ve Francii 14. a 15. století. Hlavní pozornost je zaměřena na proměny („inovace“) v oblasti umění, především pak iluminací ve dvorském prostředí, přičemž sleduje i vztahy mezi zadavateli a iluminátory.

Jádrem práce je autorkou vytvořená typologie motivu zahrady v iluminacích, majících vztah k dvorskému prostředí „pánů liliového květu“. Typologie je dobře sledovatelná dle názvů kapitol: Ráj jako místo stvoření; Getsemanská zahrada jako protipól rajské zahrady; Kristus jako zahradník v zahradě; Uzavřená zahrada – *hortus conclusus* – obraz božího království; Dvorská zahrada lásky (zahrada rozkoší). Vzhledem k tématu je text těchto kapitol podřízen zejména principům umělecko-historického rozboru jednotlivých iluminací, jejichž reprodukce nalezneme v příloze. Autorka však pracuje i s poznatky z dějin náboženství a v kapitole Dvorská zahrada lásky (zahrada rozkoší) rozšířila pramennou základnu i o „rytířské romány“ (Román o růži). V závěru autorka stručně shrnuje poznatky a zběžně charakterizuje stav bádání v dané oblasti.

Z formálního hlediska lze práci vytknout několik nedostatků. Autorka v textu nikde jasně nevymezuje otázku a především pak pracovní metody, což lze u „školní práce“ označit za závažnější nedostatek. Na několika místech se setkáme s překlepy a dokonce i hrubými pravopisnými chybami (s. 19, 28, 34). Nedostatkem, jinak příkladně zpracovaného poznámkového aparátu, jsou čísla poznámek před interpunkčními znaménky.

Z obsahové stránky lze mít výhrady k úvodní části. Přehled politických dějin autorka opřela o jediný titul sekundární literatury (A. Maurois, Dějiny Francie), seznam použité literatury je však jinak naprosto relevantní a bohatý. Diskutabilní je označení *Devotio moderna* za laické náboženské hnutí (s. 7). Autorka vystihla podstatu hnutí a jeho projevy, nicméně zjevně převzala i zjednodušující tezi, „škatulkující“ proud, který stojí mimo oficiální církevní strukturu, do prostoru „laického“. V textu se také bohužel nikde blíže nedozvíme, co autorka rozumí pod pojmem „dvorská kultura“.

Celkově lze i přes výtky práci, ke které autorka zjevně přistupovala s hlubokým zájmem a pečlivostí, označit za plně vyhovující nárokům kladeným na bakalářské práce.

Práci Ludmily Kavánkové doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně v rozsahu 43-45 bodů.

Mgr. Jan Tuček